

МАШИНОБУДІВНА АКАДЕМІЯ

№12 (377)

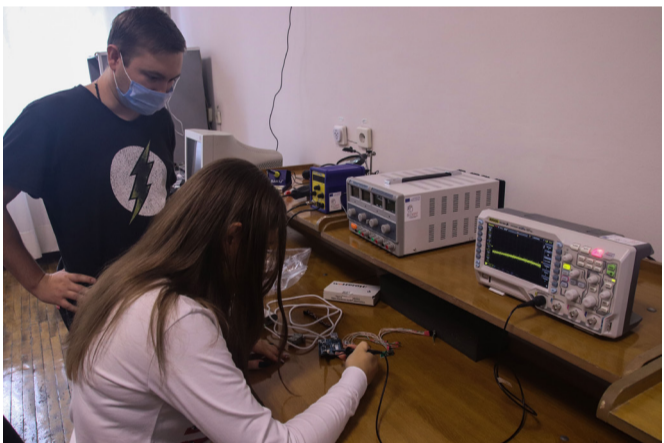
13 листопада 2020

Ми вже стільки разів чули, як вітають бухгалтерів, інженерів, журналістів, представників інших професій з їхнім професійним святом, але в студентів також є «свій день»!

Міжнародний день студента, який святкується 17 листопада, – не менш важливе свято, ніж усі інші. Адже студенти – наше майбутнє. Саме вони будуть обіймати різні посади, працювати, розвивати всі сфери нашої держави, ну і святкувати вже своє професійне свято, згідно з обраним шляхом.

Тож бажаємо всім студентам отримати потрібні знання, знайти себе у своїй сфері та просто насолоджуватися цими чудовими студентськими роками!

В АКАДЕМІЇ ЗАПРАЦЮВАЛА ЛАБОРАТОРІЯ БІОЕЛЕКТРОНІКИ

На початку навчального року в ДДМА на базі кафедри «Комп'ютерні інформаційні технології» почала свою роботу Лабораторія біоелектроніки. Створення лабораторії стало можливим завдяки участі співробітників кафедри в проєкті BioArt Erasmus+. Студенти отримали можливість у процесі вивчення різних дисциплін використовувати сучасне обладнання: генератор сигналів, багатоканальний осцилограф, різні налагоджувальні плати на базі платформ Arduino, RaspberryPi, STM32, FPGA для виконання лабораторних робіт, курсових і дипломних проєктів.

Наявність мікрокомп'ютерів Raspberry Pi, налагоджувальних плат на базі платформ Arduino, STM32, FPGA, наборів датчиків, зокрема й медичної спрямованості, дозволяють майбутнім фахівцям розробляти прототипи пристроїв для «Інтернету речей», отримувати навички роботи з датчиками медичної спрямованості, збирати мініатюрні обчислювальні кластери, тобто повною мірою поринути у світ сучасних програмно-апаратних рішень.

Сергій Добряк, старший викладач кафедри КІТ

РЕКТОРАТ, ПРОФКОМ І ГАЗЕТА «АКАДЕМІЯ»

ЩИРО ВІТАЮТЬ ЮВІЛЯРІВ ЖОВТНЯ

Гончарову Олену Вікторівну,
ст. лаборантку кафедри мовної підготовки,

Латишеву Олену Володимирівну,
старшу викладачку кафедри ЕП,

Маринченка Миколу Григоровича,
техніка сигналізації,

Нагірову Зою Олександрівну,
сторожа корпусу № 6,

Уткіну Валентину Миколаївну,
прибиральницю службових приміщень корпусу № 1.

ЗВЕРНЕННЯ

В. О. РЕКТОРА ДДМА ПРОФЕСОРА ВІКТОРА КОВАЛЬОВА ДО КОЛЕКТИВІВ ДДМА, КОК ДДМА І ДОК ДДМА

Шановні колеги та студенти!

Я щиро дякую вам за довіру на виборах ректора Академії. Ваша підтримка є надзвичайно важливою для мене, адже ви повірили в мене, мої сили й досвід. Я докладатиму всіх зусиль, щоб не підвести жодного з вас.

Для мене є також цінною думка й тих, хто не підтримав мене у своєму виборі. Хочу запевнити вас, що я робитиму все можливе та необхідне для того, щоб ми з вами могли пишатися нашою Академією.

Результати виборів – це не лише моя перемога, це перемога команди однодумців та людей, яким не байдуже

майбутнє Академії. Велика подяка студентам та колективам

Вибори закінчилися, і попереду в нас багато роботи. Я готовий до співпраці з усіма колегами, хто підтримав мене, і тими, хто мене не підтримав, але хочуть працювати задля розвитку Академії.

Особливі слова вдячності – членом організаційного комітету та виборчої комісії, спостерігачам та всім, хто забезпечував належне проведення виборчого процесу.

Висловлюю слова подяки засобам масової інформації за висвітлення важливої інформації щодо актуальних питань, пов'язаних із виборами.

З повагою та вдячністю, Віктор Ковальов

коледжів, які підтримали мене та повірили в нашу програму.

ВИБОРИ ВІДБУЛИСЯ: БІЛЬШІСТЬ ПРОГОЛОСУВАЛА ЗА ЧИННОГО РЕКТОРА

У ДДМА закінчилися виборчі перегони (як модно говорити серед політиків). На посаду ректора колектив Академії обрав чинного ректора, доктора технічних наук, професора, лауреата Державної премії України в галузі науки й техніки, лауреата Премії Кабінету Міністрів України за розроблення і впровадження інноваційних технологій Ковальова Віктора Дмитровича. Настав час підбити підсумки. Вони необхідні більше для сторонніх спостерігачів, яким важко орієнтуватися у процесах вищої школи. Ці вибори відрізнялися від попередніх тим, що замість ділового обговорення наукових і виробничих задач, обговорення того, хто з претендентів може зробити краще, як це характерно для наукових колективів, у нинішні вибори були внесені деякі політичні прийоми з брудними технологіями.

Спочатку звернемося до цифр. Вони красномовно про все говорять і наведені в таблиці. У першому й другому турах явка була однаковою – 329 осіб. Збіг кількості виборців, які проголосували, є випадковим, адже кінцева явка в обох турах випадковим чином сформувалася з 376 осіб, обраних на зборах колективів ДДМА і її підрозділів. В обох турах у Віктора Ковальова була беззаперечна перемога. Ігор Сташкевич не пройшов у другий тур, а його виборці в другому турі голосували за інших претендентів або не підтримали жодного з кандидатів.

	I тур	II тур
В. Ковальов	153	222
Н. Рекова	89	82
І. Сташкевич	76	–
Не підтримали жодного кандидата	8	23

Як правило, Ігоря Сташкевича переважно підтримували студенти. У цьому немає нічого дивного, адже він, як голова профкому, дуже тісно співпрацює зі студентським самоврядуванням, бере участь у студентських заходах і тому має авторитет серед студентів. Коли Ігор Сташкевич вибув після першого туру, імовірно, що більшість студентів у другому турі голосувала за Віктора Ковальова.

Була й незначна кількість недійсних бюлетенів. У першому турі – 2 шт., а в другому – 3 шт.

Про виборчі програми

Не будемо детально їх розглядати, тому що це може бути окремим матеріалом. А подивимося на них із точки зору, чим саме програма допомогла кандидату отримати перемогу. Структура програми Віктора Ковальова традиційна. У ній узяті реальні зобов'язання. Немає популістських зобов'язань, за виконання яких наприкінці строку контракту можна й забути. У програмі ясні цілі й задачі викладені без зайвих слів.

Програма Наталії Рекової складена за традиційним політичним принципом. Третина програми – це критика існуючого ректора, після критики наведено багато статистичних даних минулих років роботи ДДМА, аж із 2008 року, без прив'язки до своїх програмних зобов'язань.

Програма Ігоря Сташкевича достатньо реалістична й зрозуміла професорсько-викладацькому складу й студентам. У ній багато такого, що робиться зараз у ДДМА, або робилося раніше, а зараз призупинене з різних причин.

Виборчий процес

Виборчий процес у навчальному закладі має багато відмінностей від виборчого процесу, який відбувається серед політиків для обрання в ради різних рівнів. За три десятиріччя існування виборів ректорів у вищій школі були й аномалії від звичного перебігу подій, але такий виборчий процес, як у цьому році, у нас проходив уперше. Як правило,

людину на посаду ректора оцінюють за виконаними справами й за науковими досягненнями. Це лежить в основі рішень усіх досвідчених колег-науковців. Велике значення має науковий доробок (заслуги), адже вирішувати наукові справи будуть, перш за все, із вишем, який має авторитет у науковому світі, а ректор є головним провідником.

Своє рішення про підтримку кандидата професорсько-викладацький склад і співробітники приймають самостійно, без указівок деканів, завідувачів кафедр або начальників відділів. Обговорення іноді можуть бути на вчernih радах, семінарах, конференціях чи між окремими співробітниками. Агітація – усна на зборах, чи усні вказівки від начальників, або через листівки й плакати – не застосовується.

Яке ж було в нас здивування, коли в наші вибори почалися зовнішні втручання. Міські посадовці телефонували з клопотаннями за одну з претендентів. Робили дописи й викладали відео в соціальних мережах. Вони не розуміли, що їхні дії не ідуть на користь претендентки, за яку вони чомусь уболівають.

Зустрічі з колективами

У Законі про вищу освіту передбачені спеціальні зустрічі претендентів з колективами навчального закладу. У цьому році вони проходили в режимі онлайн.

На онлайн-зустрічах із колективами ДДМА й відокремлених підрозділів Віктор Ковальов говорив лаконічно, адже

за нього все сказали справи, які він робив ці 5 років разом із колективом Академії. Адже йому вдалося керувати Академією в буремні часи війни, в умовах фінансової кризи і відтоку молоді з регіону. І слід зазначити, що навіть у такі роки ДДМА не зазнала багато втрат. Виш зміцнив свої позиції в науці, були відкриті кілька нових потрібних молоді спеціальностей, і, треба відзначити, в Академії, на відміну від інших вишів країни, були комфортні температурні умови.

Наталія Рекова, навпаки, була багатослівною. Говорила багато, довго й давала багато обіцянок. Це була не бесіда, а монолог. Іноді обіцянки викликали здивування, і навіть серед претендентів на посаду ректора виникали дискусії щодо можливості їх виконання.

Ігор Сташкевич намагався довести свою перевагу, багато розповідав про свою програму.

Треба зазначити, що онлайн-зустрічі мають свою особливість. На них треба будувати свій виступ так, щоб слухач одразу ж отримував головні ідеї і не відволікався на словесний шум. Згадайте, як кожен із нас слухає новини по радіо або по телебаченню.

Тепер, я сподіваюся, після коротенького огляду зовнішніх глядачів зрозуміли, чому переміг чинний ректор.

Необхідно відзначити ділову й злагоджену роботу організаційної комісії, яка підготувала виборчий процес, документацію, провела вибори у відділах і в структурних підрозділах ДДМА для визначення виборців. Також необхідно відзначити хорошу роботу виборчої комісії, яка, незважаючи на труднощі, що виникали в процесі роботи, провела складний процес голосування й підрахунок голосів згідно з чинним законодавством.

Вячеслав Медведєв

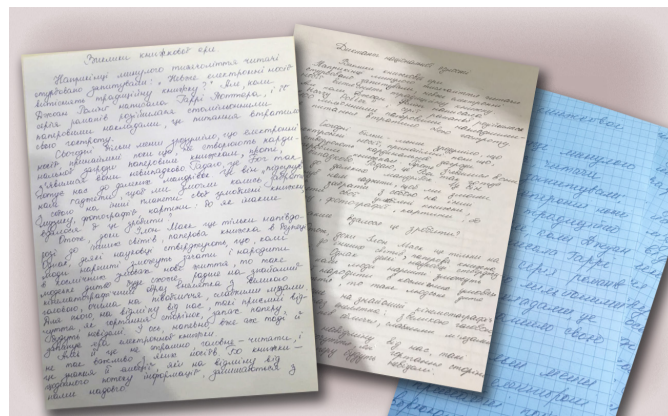
ДДМА ДОЛУЧИЛАСЯ ДО НАПИСАННЯ ДИКТАНТУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЄДНОСТІ

У День української писемності та мови, 9 листопада, вся Україна писала ювілейний XX диктант національної єдності. Цьогоріч диктант читала українська акторка і телеведуча Римма Зюбіна. Автором тексту є лауреат Національної премії імені Тараса Шевченка, видатний письменник і видавець Іван Малкович.

Студенти, викладачі та співробітники нашої Академії писали текст онлайн за допомогою відеозв'язку. Текст диктанту «Виклики книжкової ери» розповідає про протистояння паперових і електронних книжок, яке наразі втратило гостроту, бо читачів як електронних, так і паперових книжок об'єднує любов до читання.

Всеукраїнський радіодиктант національної єдності був започаткований у 2000 році з метою єднання навколо мови.

Я СПІЛКУЮСЯ ВИКЛЮЧНО УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ

Уже протягом двох років я спілкуюся виключно українською мовою. І не зважаючи на те, що з дитинства рідною мовою для мене була російська, одразу після виповнення 19 років усе змінилося. Це було зовсім не очікувано, ні для мене, ні для оточуючих. Тож чому так сталося і що призвело мене до рішення змінити мову повсякденного спілкування?

У 2018 році нашої Академії пощастило долучитися до соціально-освітнього проекту ТСН каналу 1+1 «Ті, що вражають». Про це ми писали в нашій газеті, але на всяк випадок журналісти, зіркові гості, паролімпійські спортсмени та громадські активісти розіжджали по українських університетах, аби надихнути українців на створення сучасних, зручних та доступних міст, повернути увагу до проблем людей з інвалідністю, а також поглибити розуміння українців про реформу децентралізації та домагатися позитивних змін у їхньому рідному селі чи місті.

Після виступу всіх гостей кореспонденти телеканалу 1+1 брали інтерв'ю в молоді, яка прийшла на цю зустріч. Я також була серед тих, хто ділився своїми враженнями на камеру. Нас попросили за можливості відповідати українською мовою. Оскільки в школі я навчалася в українському класі, то для мене це не склало великих труднощів. І ви знаєте,

мене чомусь цей вечір так надихнув, що захотілося якось подовжити його. Ну, я й вирішила просто до кінця дня поговорити українською.

Це не було якимсь серйозним рішенням на той момент, але я вигадала такий експеримент свого роду: перевірити, на скільки ж мене вистачить, щоби розмовляти виключно українською.

Скажу чесно, було не легко. По-перше, думала я російською мовою, тому доводилося перекладати власні думки, аби щось сказати українською. І, як наслідок, потребувала більше часу на роздуми, аби щось сказати чи відповісти. По факту, я більше мовчала, ніж спілкувалася українською.

По-друге, страшно було наважитися на різку зміну мови серед знайомих. Я не знала, як на це відреагують, знала, що моя мова ще «корявенька» і невпевнена. Мені було дуже складно, адже я не хотіла спілкуватися суржилом. І взагалі, мій експеримент полягав у тому, аби розмовляти саме

літературною українською.

Ледве-ледве я протрималася пару тижнів, і то завдяки тому, що переважно мовчала. Здавалося, що мій експеримент добігав кінця, адже морально я вже не витримувала, бо це був стрес для мозку і для мене взагалі.

І от, одного вечора, я гуляла Краматорськом і розмовляла по телефону. На мою думку, це був, мабуть, останній день, коли я розмовляю українською. Але коли місцеві люди чули мою розмову, то озиралися на мене як на іноземку. І мене це так здивувало тоді, навіть обурило трохи, що люди живуть в Україні, а самі дивуються, коли чують українську мову. Після цього я не могла повернутися до російської. Як би це дивно не звучало, але

я вирішила привчити людей до державної мови. І хоча масштаби взагалі не відповідали цьому бажанню (де я і де

два таких міста людей, як Краматорськ і Слов'янськ?), мого рішення вже було не змінити.

Не всі люди мене розуміли, багато місцевих дійсно не знають української, тому доводилося перекладати свої слова. Деякі знайомі не хотіли зі мною спілкуватися, принципово просили повернутися до російської мови. А скільки зауважень тоді довелося вислухати на адресу моєї української з російським акцентом, яка мені не личить, звучить дуже штучно – і взагалі це все «випендрьож». Було неприємно це все вислуховувати й усвідомлювати, бо й сама розуміла, як це не ідеально розмовляю. Але з часом я стала думати українською мовою, акцент пішов, а словниковий запас поповнився настільки, що мені цього стало цілком достатньо для спілкування. Люди почали помічати й говорити, яка ж насправді наша мова гарна і яка вона мелодійна. Більше того, деякі люди й не здогадуються, що колись я розмовляла російською мовою, а коли дізнаються

про це, то дуже дивуються.

Зараз згадую цей нелегкий шлях змін, коли кожен день був сповнений навчання, певної боротьби (як із собою, зі своїм російським акцентом, так і з негативною реакцією деяких оточуючих). І ви знаєте, я жодного разу не пошкодувала за ці 2 роки, що зробила собі такий виклик, адже тепер усе більше знайомих переходять під час спілкування зі мною на українську, я бачу, як їхня мова вдосконалюється. І я розумію, що це свого роду плоди того давнього рішення чи експерименту, а це дуже тішить.

Можливо, для когось це все дрібниці й просто якесь дивне рішення, але навіть на такому прикладі я хочу сказати, що не варто боятися змін у своєму житті. Якщо ви досі не можете на щось наважитися, бо не знаєте, як на це відреагують ваші близькі або суспільство, то я вам скажу, що завжди знайдеться хтось, хто думатиме інакше. Краще спробуйте втілити свої бажання чи експерименти в життя, навіть якщо це поки здається чимсь дуже складним чи неможливим. І давайте разом змінюватися на краще!

Руфь Кравчук

ЩЕ ДВІ МЕДАЛІ В КИШЕНІ НАШОГО КІКБОКСЕРА

Студент першого курсу спеціальності «Фізична культура і спорт» Данило Само-

хвалов узяв участь у чемпіонаті України з кікбоксингу, що проходив 15–17 жовтня в Харкові. Данило виступав у трьох розділах: семі-контакт, лоукік і орієнтал у віковій категорії 16–17 років, у вазі до 60 кг. І в усіх розділах отримав нагороди: у семі-контакті й лоукіку – «бронзові» медалі, у орієнталі здобув «срібло»! Загалом у змаганнях виступили 200 спортсменів з усієї України.

Нагадаємо, що нещодавно Данило здобув «бронзу» і «золото» на чемпіонатах України й області.

Вікторія Лебединська

«СРІБЛО» НА ЧЕМПІОНАТІ СВІТУ ІЗ ШАХІВ СЕРЕД СТУДЕНТІВ

Студентка спеціальності «Фізична культура і спорт» Олена Мартинкова у складі збірної команди України посіла друге місце в онлайн-чемпіонаті світу із шахів серед студентів, який проходив із 26 до 30 жовтня цього року.

Спочатку наші студенти за швейцарською системою зіграли 9 матчів і пройшли кваліфікацію. Далі 16 кращих команд перейшли до змагань за олімпійською системою.

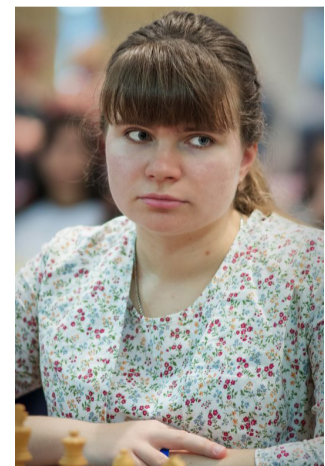
У 1/16 фіналу з рахунком 3:1 була здобута перемога над командою Куби-2, у чвертьфіналі – перемога над командою Сербії (2,5:1,5). У півфіналі українці виявилися сильнішими

за білорусів (3:1) і тільки у фіналі з мінімальним рахунком (2,5:1,5) поступилися переможниці змагань – команді Китаю-1.

У складі команди України виступали: Олена Мартинкова (Краматорськ), Євген Рощка (Київ), Владислав Бахмацький (Харків), Юлія Осьмак (Київ) і Пен Лі Мін (Миколаїв).

Змагання проходили в рамках всесвітніх інтелектуальних ігор та зібрали 78 команд із 32 країн світу.

Власн. інф.

ПЕРЕМОЖНИЦЯ ЧЕМПІОНАТУ УКРАЇНИ ЗІ СПОРТИВНОГО ОРІЄНТУВАННЯ

Студентка першого курсу спеціальності «Фізична культура і спорт» Аліна Єфіменкова здобула перемогу на чемпіонаті України серед дорослих, молоді, юніорів та ветеранів зі спортивного орієнтування (рогейн, 24 години), який проходив із 30 жовтня по 2 листопада в Харківській області.

Рогейн – вид спорту, близький до спортивного орієнтування, при-

родницьких перегонів. Правила передбачають командну участь від двох до п'яти осіб. Гонка може тривати як 24 години для класичного варіанту, так і 3, 6, 12 годин. За обмежений проміжок часу команді, не розділяючись, потрібно зібрати якомога більшу кількість балів за відвідування контрольних пунктів за вибором, з числа наявних у районі змагань і позначених на карті.

Команда Аліни бігала 18 годин із 24. «Насправді було дуже важко, – ділиться враженням спортсменка, – погода не давала рухатися далі, був сильний дощ із вітром, він ішов усю ніч. Ми замерзли й вирішили бігти до табору. І вже близько до 6 години ранку ми вимкнули ліхтарі й вирушили до фінішу».

Змагання є фіналом Кубка України 2020 року та першим етапом відбору на чемпіонат світу 2021 р. у США і чемпіонат Європи 2021 р. в Естонії.

Нагадаємо, що Аліна у вересні посіла третє місце на чемпіонаті України зі спортивного орієнтування.

Вікторія Лебединська

